

VALENTIJNSTRAAT DEEL 2

De tweede ronde

Is Liekes
proeflokaal
het begin van
een goede
afdronk?

IRIS VISSER

HarperFirst

HarperCollins

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Iris Visser

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6866 4

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

Valkenburg

Juni 2014

Ik kijk naar het servetje voor me op tafel, pak het op en vouw het dubbel. Vervolgens maak ik het weer open en strijk het glad. Ik bijt op mijn lip, terwijl ik nog een keer in gedachten herhaal wat ik straks tegen Adam wil zeggen.

Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij. Ik heb het idee dat we de laatste tijd uit elkaar zijn gegroeid. Ik heb gewoon wat ruimte nodig. Je verdient iemand die bereid is volledig voor je te gaan.

‘Verdomme!’ Ik leg mijn gezicht in mijn handen en slaak een gefrustreerde kreun. Ik heb er de hele avond over nagedacht en dit is het beste wat ik kan verzinnen? Het zijn een heleboel clichés die hij niet verdient.

Ik vind dit ontzettend moeilijk, maar het moet. We zijn nog jong, we komen er beiden wel weer overheen. Ik word alleen kotsmisselijk bij de gedachte dat ik hem na vandaag waarschijnlijk nooit meer zal zien. Dat ik voortaan alleen in slaap moet vallen en zijn zachte, geruststellende ademhaling niet langer naast me zal horen. Dat ik ’s ochtends nooit meer gewekt word door zijn warme handen waarmee hij me naar zich toetrekt. Om dan zijn gezicht in mijn nek te duwen. Zijn kriebelende stoppelbaardje op mijn huid is vanaf nu verleden tijd.

Ik mis hem nu al.

‘Kan ik nog wat te drinken voor u inschenken?’ vraagt de serveerster die plotseling naast mijn tafel staat.

Ik schrik op. Ze moet begin veertig zijn, haar blonde lokken balanceren in een warrige knot op haar hoofd en haar vriendelijke bruine ogen kijken me beleefd aan.

‘Nog een Pinot Grigio alsjeblieft,’ antwoord ik bars.

De serveerster perst afkeurend haar lippen op elkaar en haalt het lege wijnglas van tafel. Ze is zo wijs om geen commentaar te leveren op het feit dat ik al om twee uur ’s middags aan mijn derde glas alcohol ga.

Omdat ik niet stil kan zitten besluit ik verder te gaan met het molesteren van het servetje dat voor me ligt. Ik trek de hoekjes eraf, verfrommel het en strijk het weer glad. Ik word met de seconde zenuwachtiger. Mijn hart roffelt tegen mijn ribben en mijn voeten wiebelen onophoudelijk op de grond. Mijn tenen krullen zich om te voorkomen dat ik anders mijn slippers uittrap.

Dan valt er plotseling een lange schaduw over mij, het tafeltje en het gemolesteerde servetje heen. Ik bijt even op mijn lip en kijk dan omhoog, recht in de twinkelende grijze ogen van Adam.

Hij is echt knap. We zijn al bijna twee jaar samen en toch valt het me iedere keer dat ik hem zie weer op. Van zijn donkerbruine, warrige haar, tot zijn heldere, sprekende ogen. Om nog maar te zwijgen over wat er schuil gaat onder zijn lange T-shirts.

En hij is leuk. Niet op de ik-zou-hem-wel-naar-rechts-swipen-voor-een-leuk-avondje-manier. Hij is leuk op de ik-hou-24-juli-2020-vrij-want-dan-gaan-we-trouwen-manier. Want dat is wat je doet met een man die je dagelijks aan het lachen maakt en iedere maand een doos bonbons voor je koopt omdat hij precies weet welke tijd het is.

Maar goed, die bruiloft zal niet doorgaan. En niet omdat er dan een zombie-apocalyps is, de maan op de aarde valt of er een of andere pandemie over de wereld raast (ik bedoel: hoe groot is die kans?), maar om wat ik vandaag ga doen. De knoop die ik al dagen in mijn maag heb, wordt wat strakker.

‘Hé,’ zegt hij en hij buigt voorover om me te kussen.

Ik druk mijn lippen net iets langer dan ik normaal gedaan zou hebben op de zijne.

Ik voel hoe zijn mondhoeken omkrullen in een glimlach, terwijl hij zijn

grote hand in mijn roze lokken laat glijden en me iets dichterbij naar zich toe trekt. Wanneer hij zich weer los maakt, glimlacht hij en neemt plaats op de stoel tegenover mij.

‘Sorry dat ik wat later ben. Mijn ouders deden weer moeilijk over dat ik aanstaand weekend niet mee ga naar de verjaardag van mijn vaders zakenpartner.’

‘O? Waarom wil je niet mee dan?’ vraag ik, terwijl ik het antwoord eigenlijk al weet. Adam heeft nooit onder stoelen of banken geschoven dat hij de mensen met wie zijn vader zaken doet op zijn zachtst gezegd niet zo hoog heeft zitten. Maar ik wil ons laatste moment samen zo lang mogelijk rekken.

Adam houdt zijn hoofd een beetje schuin en kijkt me onderzoekend aan. Hij kent me te goed. Hij weet dat er iets aan de hand is.

‘Nou,’ begint hij desondanks. ‘Ik heb die man twee keer gezien en ik vind het de meest arrogante kwal die op aarde rondloopt. Omdat ik geen fan ben van zelfkastijding lijkt het me beter om thuis te blijven. Daar was mijn vader het alleen niet mee eens, iets over dat we als gezin een goed beeld –’ Er verschijnt een frons tussen zijn donkere wenkbrauwen. ‘Zit je nu al aan de wijn?’ vraagt hij verbaasd.

‘Ik, eh...’ begin ik, maar ik word onderbroken door de serveerster die mijn derde glas wijn voor mijn neus neerzet.

Het verticale lijntje op zijn voorhoofd verdiept zich. Hij kijkt van mij naar het glas wijn en weer terug. ‘Lieke, wat is er aan de hand?’

Ik pulk aan een los velletje aan de zijkant van mijn duim en neem een slok wijn. Mijn hart bonst in mijn keel en ik kijk hem aan.

Bezorgdheid vormt in zijn ogen.

‘Hé,’ zegt hij zachtjes, en legt zijn hand over de mijne. ‘Gaat het wel?’

Ik staar naar onze handen, aarzel even, maar trek dan de mijne terug.

Adams bezorgde uitdrukking verandert in ongerustheid. ‘Liek –’

‘Ik heb meer ruimte nodig,’ onderbreek ik hem. Ik spreek de woorden heel snel uit omdat ik er zo snel mogelijk vanaf wil zijn. Ik hou mijn ogen

strak op mijn wijnglas gericht, bang om hem aan te kijken. Wanneer ik dat uiteindelijk toch doe ontmoet ik zijn niet-begrijpende blik.

Zijn wenkbrauwen schieten eerst verbaasd omhoog en dan perst hij zijn lippen op elkaar. ‘Ik hoop echt heel erg dat je nu een grapje maakt. En als dat zo is, voel ik me genoodzaakt je te vertellen dat het verre van grappig is.’

Mijn wangen beginnen te gloeien en ik kijk naar mijn handen. Ik heb mijn duim gesloopt. Het velletje is er bijna helemaal af en de tere, roze huid is zichtbaar.

‘Lieve...’ Er klinkt lichte paniek door in zijn stem. ‘Wat is dit?’

De tranen branden achter mijn oogleden, maar ik dwing mezelf hem aan te kijken.

‘Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij,’ begin ik hulpeloos.

‘Wát?’ Adam kijkt me ontzet aan. ‘Maak je... Maak je het zelfs uit?’ Zijn stem trilt en hij slikt een paar keer achter elkaar, alsof hij zijn best doet zijn emoties in toom te houden.

Ik knipper met mijn ogen en adem diep in. De woorden die ik gisteravond meerdere malen tegen mijn spiegelbeeld heb gezegd blijven bijna steken in mijn keel.

‘Ik heb gewoon wat ruimte nodig,’ zeg ik op een toon die bij de zijne past. ‘En jij verdient iemand die –’

‘O, bespaar me alsjeblieft die clichés.’ Adam schudt argwanend zijn hoofd. Zijn ogen staan fel, al zou ik zweren dat ze ook iets vochtiger worden.

Er schiet een steek van schuldgevoel door mijn buik.

‘We zijn altijd eerlijk tegen elkaar. Dat is wat we doen en wie we zijn. Wat is de echte reden dat je dit doet?’

Mijn mond is kurkdroog, mijn handen trillen en ik kijk hem bijna smeekend aan. *Waarom moet je het me zo moeilijk maken?*

‘Ik heb echt meer ruimte nodig.’ De leugen brandt op mijn tong. ‘Het is de afgelopen tijd ineens zo snel gegaan. We slapen bijna iedere nacht bij

elkaar... We zijn nog maar twintig en het is ineens zo serieus. Ik wil ontdekken wie ik ben zonder jou.' Mijn hand schiet naar mijn wijnglas en ik neem een gulzige slok, maar het helpt niet. Ondanks de Pinot Grigio voelt het nog altijd alsof ik drie dagen zonder water door de Sahara heb gebanjerd. 'Dat begrijp je toch wel?'

'Nee, dat begrijp ik niet,' sist Adam met opeengeklemd kaken. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes, zijn blik vastberaden. 'Wij zijn perfect samen. We vullen elkaar aan op manieren die verre van vanzelfsprekend zijn. Dit is het soort liefde dat je eens in je leven tegenkomt en als dat gebeurt moet je je er koste wat kost aan vastklampen en nooit meer loslaten, ongeacht hoe oud je bent. Ik was in de veronderstelling dat jij er ook zo over dacht.' Hij bevochtigt zijn lippen met zijn tong en ademt diep in door zijn neus. Een mengeling van emoties glijdt over zijn gelaat. 'Er klopt iets niet...' Zijn ogen schieten over mijn gezicht, op zoek naar een aanwijzing. Iets om te begrijpen waarom ik ons dit aandoe.

Ik moet mijn uiterste best doen om mijn tranen in bedwang te houden.

'Heb je... Heb je een ander?' Zijn stem trilt.

Ik slik een paar keer en kijk hem aan. Van zijn vastberaden uitdrukking tot zijn in vuisten gebalde handen. Hij zal dit niet accepteren. Ik weet hoe koppig hij is. Hij zal niet toegeven voordat ik hem een reden heb gegeven die in zijn ogen passend is voor wat ik hem nu flik.

Maar het lukt me niet om op die manier tegen hem te liegen. Zoals hij zei: we zijn altijd eerlijk tegen elkaar, en hoewel ik hem de echte reden niet kan geven, voelt het ook niet goed om dit te beamen. Daarom hou ik mijn lippen stijf op elkaar gedrukt en kijk naar beneden. Het is voldoende voor Adam om zijn conclusies te trekken.

Ik open mijn ogen pas weer nadat ik de stoel tegenover mij met veel geweld naar achteren heb horen schuiven, Adam met een stem dik van emotie iets onverstaanbaars heeft gemompeld en ik hem met haastige stappen weg hoor lopen. De tranen druppen via mijn wangen op het verformfaaide servet dat ik nog altijd in mijn hand heb, grote, ronde vlekken makend.

Hoofdstuk 1

Valkenburg

Maart 2023

‘Shit Lars, we hadden een deal!’ Ik staar pissig naar de man die tot voor kort de lunchroom naast mijn wijnproeverij bezat.

Hij veegt een lok vettig haar van zijn voorhoofd en stopt het weer in zijn steeds dunner wordende kapsel. Hij heeft in ieder geval nog het fatsoen om me verontschuldigend aan te kijken wanneer hij zijn schouders ophaalt en wat borden in verhuispapier wikkelt.

‘Het spijt me Lieke, maar er was nog niks getekend,’ zegt hij zuchtend. ‘In de huidige markt moet je snel zijn.’

Ik zet mijn handen in mijn zij en adem diep in door mijn neus, terwijl ik me opmaak voor een flink staaltje emotionele manipulatie.

‘Ik dacht dat we vrienden waren.’ Ik kijk hem recht aan en Lars trekt een wenkbrauw op.

‘Wat is mijn achternaam?’

Mijn mond gaat open en dicht. En weer open. ‘Ach, details!’ wuif ik zijn irritante vraag weg. ‘Daar gaat het ook eigenlijk helemaal niet om. Ik wilde mijn wijnproeverij uitbreiden, hier hebben we het drie maanden geleden al over gehad. We hadden een mondelinge afspraak, die is ook rechtsgeldig.’

‘Niet als je die niet kan bewijzen,’ antwoordt Lars. Hij stopt de stapel borden in een verhuisdoos.

‘O, gaan we zo beginnen?’ Mijn handen ballen zich tot vuisten. Ik word met de seconde kwader. Mijn wijnproeverij zit altijd stampvol. Ik moet gasten regelmatig wegsturen omdat ik simpelweg geen ruimte heb. Het Proeflokaal is in Valkenburg en omstreken een kwaliteitsmerk geworden

en mensen komen van heinde en verre om hun smaakpapillen te onderwerpen aan de exclusieve wijnen die ik met veel zorg en toewijding uitzoek.

‘Luister Lieke, ik mag je graag. Maar niet vijftentwintigduizend graag.’

Mijn mond valt open van verbazing. ‘Vijftentwintigduizend... éúro?’

‘Jep,’ glundert Lars trots. ‘Hij heeft vijftentwintigduizend euro meer geboden.’

‘En waarom heb je mij dan niet de kans gegeven om zijn bod te evenaren?’ bries ik.

Lars kijkt me fronsend aan. ‘Omdat je tijdens onze onderhandelingen heel duidelijk was over je maximaal te besteden bedrag en omdat ik geen zin had in gedoe met makelaars.’

Shit. Ik had wel meer kunnen besteden, maar ik wilde niet meer besteden. Dat is het hele idee van onderhandelen, toch? Een beetje bluffen, zodat je nog wat geld overhoudt voor een nieuwe auto.

Ik bijt op mijn lip. ‘Wie heeft het dan gekocht?’ vraag ik met trillende stem. Misschien valt er nog met hem te onderhandelen. Of wellicht is de nieuwe eigenaar bereid het pand aan mij te verhuren. Of ik kan hem uitmaken voor iets wat begint met de ‘v’ en eindigt op ‘uile naaier’.

‘Een of andere kerel uit een rijke familie volgens mij. Hij wil er een restaurant van maken, dacht ik. Wel een aardige gozer hoor, ik denk dat je hem wel zou mogen.’

‘Hmpf. Dat betwijfel ik.’

‘Hij heeft een echte passie voor wijn vertelde hij, net als jij. Na onze deal bracht hij me een pareltje, ik heb nog nooit zo’n heerlijke wijn geproefd.’ Hij staart verlekkerd voor zich uit en smakt met zijn lippen, dagdromend over het vloeibare druivenbloed dat de Vuile Naaier hem heeft voorgeschoteld.

‘Lars!’

‘Ja?’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk hem vervaarlijk aan. Het duurt

even voordat het kwartje valt, maar dan worden zijn ogen groot en steekt hij verdedigend zijn handen omhoog.

‘Afgezien van die van jou natuurlijk!’

Ah, het was dus geen kwartje maar een dubbeltje.

‘Je hebt je lunchroom verkocht aan iemand die een restaurant gaat beginnen én een passie heeft voor wijnen?’

Lars knikt ongeduldig, alsof het hem stoort dat ik zo traag van begrip ben. ‘Jep. Hij gaat een exclusief gangenmenu samenstellen met “complementerende wijnen”, zo zei hij dat.’ Hij grinnikt kort. ‘Complementerend, ook zo’n duur woord wat vooral door van die rijke tata’s gebruikt wordt.’

Ik ben laaiend. Zowel vanwege Lars als vanwege de onbekende die iets wat verdacht veel op een wijnproeverij lijkt wil beginnen naast mijn wijnproeverij. Als mijn terras vol zit – wat regelmatig gebeurt – zullen de mensen ongetwijfeld op zoek gaan naar een ander, vergelijkbaar restaurant. Natuurlijk zullen ze dan al snel uitkomen bij de Vuile Naaier die het heeft gepresteerd om in een paar tellen zijn toekomstige buurvrouw tot zijn vijand te maken. Als hij echt van plan is om iets dergelijks naast Het Proeflokaal te beginnen, zal het niet lang duren voordat hij Natasja Froger en John Williams met hun cameraploegen moet inschakelen als hij wil voorkomen dat er metaforische stinkbommen over de denkbeeldige schutting worden gegooid.

‘Wanneer gaat hij erin?’ vraag ik met opeengeklemd kaken.

‘Dit weekend, als het goed is.’ Lars pakt wat theekopjes van de plank en begint ook die in verhuispapier te wikkelen, met de zorgvuldigheid van een peuter die het dure schilderij in de slaapkamers van zijn grootouders aan een grondige renovatie onderwerpt.

‘Heb je die kopjes niet meer nodig?’ vraag ik, terwijl ik toekijk hoe hij bezig is ze te veroordelen tot hetzelfde lot als Chip uit *Belle en het beest*.

‘Nee, die rijke tata vond ze niet mooi genoeg om over te kopen. Hij wilde graag kopjes van het merk Iittala ofzo.’

Ik krimp licht ineen wanneer hij een kopje in de doos laat vallen en het geluid van brekend porselein klinkt.

‘Dus gooi je ze maar kapot? Dat is toch zonde?’

Lars staakt zijn sloopkogelactiviteiten even en kijkt me aan met dezelfde blik als toen hij me tijdens onze onderhandelingen om tienduizend euro extra vroeg.

‘Wil jij ze anders overkopen? Je mag ze hebben voor twee euro per stuk. Beschouw het als goedmakertje, ik heb ze destijds namelijk aangeschaft voor twee euro vijftig. Een echt koopje als je erover nadenkt.’ Hij houdt een kopje omhoog dat ik nog niet eens zou willen gebruiken om koffie te serveren op de crematie van mijn toekomstige buurman, en schud mijn hoofd.

Ik stop een lok van mijn blonde haar achter mijn oor en draai me om. ‘Fijne verhuizing, Lars,’ zeg ik. Ik stap naar buiten en trek de deur achter me dicht.

‘Lars heeft verdomme zijn lunchroom verkocht aan een ander!’ bries ik nog voordat de deur van Het Ezelsoortje achter me in het slot is gevallen. ‘Hallo?’ voeg ik eraan toe en ik kijk om me heen.

Er is niemand in de winkel. Niemand is bezig de boeken in de hoge kasten recht te zetten of de bestellingen in te pakken. Ik heb altijd van deze boekhandel gehouden. Het is echt zo’n klein, schattig winkeltje dat je eigenlijk in een regenachtige straat in Schotland verwacht. Zo’n winkeltje waar je dan even naar binnen loopt, enkel om de sfeer te proeven. Maar dan stuit je onverwacht op de eerste druk van je favoriete roman, waar je door de charme van alles om je heen zo een godsvermogen voor neerlegt. Daarna besluit je nog even een kopje koffie te drinken in het café ertegenover en stuit je op een hete Schot in kilt die toevallig binnen komt lopen en vraagt wat je aan het lezen bent. Vervolgens zegt hij dat het ook zijn favoriete boek is en beval je twee jaar later van een roodharige tweeling wiens eerste woordjes *aye lass* zijn. Ja, zo’n winkeltje is het.

Ik loop een stukje naar binnen en kijk om me heen. ‘Karlijn? Stijn?’ roep ik.

‘Ja, hierzo!’ klinkt het vanachter de toonbank. Een verfromfaaide Stijn komt overeind en knoopt de eerste knoopjes van zijn overhemd weer dicht. Zijn donkerblonde haar staat alle kanten op en hij heeft lichte blosjes op zijn wangen. ‘O, hoi Lieke,’ voegt hij eraan toe en hij lijkt opeens een stuk opgeluchter. ‘Het is Lieke maar,’ zegt hij tegen iets achter de toonbank, waarna een rood aangelopen Karlijn in beeld komt. Ze haalt haar vingers door haar haar in een poging het weer enigszins glad te krijgen.

Er verschijnt zo’n brede grijns op mijn gezicht dat mijn wangen verkrampen. Het is geen toeval dat hun namen rijmen op konijn. ‘Nou ja zeg... Achter de toonbank? Dat had ik nou niet achter jullie gezocht.’

‘O, maar we waren niet...’ begint Karlijn, maar maakt dan een wat-maakt-het-ook-uit-handgebaar in mijn richting. ‘We hadden onze kleding nog aan.’

‘Nou, ook nog maar net,’ wijs ik haar terecht. ‘Je hebt je overhemd scheef dichtgeknoopt, Stijn.’

Hij kijkt naar beneden en maakt de knoopjes weer los. ‘Ik pak even een kopje koffie,’ zegt hij met een zelfvoldane grijns. ‘Willen jullie ook iets?’

‘Nee, dank je,’ zeggen Karlijn en ik in koor.

Ik loop naar de toonbank.

‘Lieke! Hoe gaat het? Je ziet er een beetje opgefokt uit.’ Karlijns bruine ogen staan een tikkeltje bezorgd.

‘Lars heeft de lunchroom aan iemand anders verkocht,’ zeg ik opnieuw, dit keer iets kalmer dan eerst.

Karlijn slaat haar hand voor haar mond en haar ogen worden wat groter. ‘Nee joh, maar dat mag toch helemaal niet?’

‘Jawel, hij had het koopcontract nog niet getekend.’

‘Nou ja zeg, wat een lul.’ Karlijn begint wat pennen van de grond te rapen en in een bakje te stoppen.

‘Wat is daar gebeurd?’ vraag ik, enigszins afgeleid.

‘O, niks. Er was een pennenbakje op de grond gevallen,’ antwoordt ze zo nonchalant mogelijk, maar de rode bloesjes op haar wangen worden donkerder. ‘Weet je ook aan wie Lars het verkocht heeft?’

Karlijn wisselt strategisch van onderwerp zodat ik haar vergeet te plagen met het feit dat ze een wel erg gewaagde locatie had uitgekozen om haar recent gevonden liefde tentoon te stellen.

‘Een of andere man uit een rijke familie,’ grom ik. Mijn bloed begint opnieuw te borrelen als ik denk aan de gelukkig geboren gladjacker die waarschijnlijk zelfs zijn babyvoeding uit een gouden fles dronk.

‘Hij gaat er een chic restaurant van maken en luxe wijntjes serveren. O, ik ga het hem zo moeilijk maken dat hij het straks weer aan mij verkoopt. Met verlies. En daarna zal hij al zijn wijn zelf opdrinken om een beetje met zijn verdriet om te kunnen gaan.’

‘Heel goed,’ zegt Karlijn, terwijl ze nog een boek van de grond plukt, het strijdlustig in de lucht steekt en vervolgens beteuterd naar de hoekjes kijkt. ‘Shit, nu heeft hij allemaal ezelsoren.’ Ze vouwt het open en probeert de pagina’s weer glad te strijken.

Ik bestudeer mijn vriendin aandachtig. Sinds ze eindelijk heeft toegegeven aan het feit dat zij en Stijn – haar vriend en, aan haar voldane uitdrukking te oordelen, capabele minnaar – voor elkaar gemaakt zijn, straalt ze. Ik kan niet anders zeggen. Haar donkere haar glanst en haar bruine ogen twinkelen. Het is alsof ze iedere ochtend opstaat en een glas geperst geluk drinkt in plaats van koffie.

Het zit niet in me om jaloers te zijn op een van mijn beste vriendinnen, maar als dat wel zo was geweest, zou ik het misschien wel een heel klein beetje zijn. Ze zitten duidelijk op hun roze wolk en het is onmogelijk om ze ervan af te trekken. Zelfs als het ineens een donderwolkje zou worden, zou het er voor hen nog steeds roze uitzien door de metaforische hartjesvormige brillen die ze standaard dragen. Bij ieder ander koppel zou ik het misselijkmakend vinden, maar bij Stijn en Karlijn is het schattig.

Dit is hoe hoteldebotel, tot over je oren verliefd zijn op iemand, eruit-

ziet. Dat gevoel dat je de wereld aan kan, dat je niet alleen bent. Dat je hart sneller klopt wanneer je diegene ziet. Dat gevoel is het beste wat er is, en dat gevoel heb ik één keer in mijn leven mee mogen maken.